

## И ја имам своју звезду...

Судбина света је одувек била иста. Штагод ми, као људи, покушамо да урадимо, никад нећемо моћи спречити наше Сунце од разарања у милион малих комадића. Оно ће, као свака друга звезда, изгорети и угасити све око себе са собом.

Али мени је занимљиво што је Сунце било прва љубав сваке цивилизације, а друге звезде су ту негде следиле. Грчки митови из Европе, хороскопи из Јужне Америке, накит из Африке – има нешто поетично у томе како ће та наша прва љубав да нас уништи. Али мислим са смо само такви, као људи. Колико је људи умрло за своју мајку, прву особу која им је показала љубав у њиховим кратким животима? За жену, за мужа? За дете? Кажу да имаш већу шансу од умирања од нечега што волиш него од старости, или срчке, сваког дана. То ми је ... романтично, скоро. Иако је морбидно. Али, хеј, наша цивилизација је морбиднија од ичега што бих ја икада могла написати на овај папир. Схватате ме.

Свакако, ја нисам ништа боља од наших предака, можда сам и гора од већине њих. Сваки пут кад је напољу ведро, а тамно, ја се осећам као најмања ствар у универзуму. Најслободнија ствар у универзуму. Гледам горе и схватам да је мој живот толико мали, безначајан за те звезде горе, да су оне сијале давно пре мене, и да ће сијати заувек после мене. Сијаће док оне саме не умру, изгоре, и онда се поново неће ништа десити. Око чега се ја нервирам? Око чега ја имам да се нервирам? Доста ствари, али ниједна од њих није битна ни за кога осим за мене. Мој живот је безначајан, јединствен, буран. И то ме теши. Мислим да је тешило и многе пре мене. Мислим да су зато звезде прва љубав људске цивилизације. У колевци су нас тешиле, у гроб ће нас сахранити. Однос који само та прва, јединствена, искрена љубав може имати. Динамика коју не можемо спречити. Живели.

**Лена Вуксановић IX-2**  
**ОШ „Милан Вуковић“**  
**Ментор: Душка Јовановић**